

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

elke sportwedstrijd die op TV wordt uitgezonden heeft tegenwoordig een nabeschouwing.

Vaak zitten dan een aantal deskundigen aan een tafel en worden er momenten van de wedstrijd bekeken en van commentaar voorzien.

En vaak blijkt tijdens zo'n nabeschouwing dat het eigenlijk veel spannender was dan ik tijdens de wedstrijd besepte.

Dat heb ik vooral bij wielrennen.

Als de sprint wordt aangetrokken aan het eind van een etappe, kom je ogen tekort.

Overall komen ploegen naar voren om hun sprinter goed af te zetten, de commentatoren hebben het over een Bermuda-driehoek in het peloton waar valpartijen zijn.

En als de sprint eenmaal in volle gang is, is het soms ontzettend moeilijk om te zien wie als eerste de eindstreep bereikt heeft.

Als dan in de nabeschouwing diezelfde sprint uit allerlei andere standpunten wordt bekeken zie je ineens dat er geduwd en getrokken wordt, dat sprinters 'van hun lijn afwijken', en dat er allerlei gevaarlijke capriolen worden uitgehaald om überhaupt op de fiets te blijven zitten.

Kortom: in de nabeschouwing blijkt pas hoe spannend het eigenlijk was.

Ik moest hieraan denken toen ik het Evangelie van deze zondag las.

Want in ons Evangelie is hetzelfde aan de hand.

Het is een spannend Evangelie, zo blijkt met name uit de nabeschouwing die Jezus geeft, na de parabel die Hij vertelt.

De rentmeester uit die parabel ziet het moment van ontslag aankomen.

Hij bereidt zich voor op die onvermijdelijke toekomst: een werkeloos leven.

Om die toekomst het hoofd te bieden, gaat hij vrienden maken door schuldbekentenissen te herschrijven.

Wat zullen deze schuldenaars hem dankbaar geweest zijn!

De rentmeester regelt voor hen een fikse vermindering van hun schuld, zodat hij op hun steun kan rekenen als hij hulp nodig heeft.

En ook de rijke man, de heer van de rentmeester, prijst hem.

Nee, niet omdat de rentmeester goed gehandeld zou hebben - dat heeft hij niet - maar omdat hij met overleg gehandeld heeft, zo staat er.

De rentmeester heeft zich voorbereid op een onvermijdelijke toekomst.

Dat prijst de rijke man in hem.

Als straks de boeken worden gesloten, als de rentmeester alles moet overdragen, als hij zijn spullen moet pakken en op straat staat.

Dan is hij in ieder geval verzekerd van vrienden die hem zullen opnemen in hun huis.

En dat, zegt Jezus, mag als voorbeeld dienen voor wie leerling wil zijn van Hem.

Geld gebruik je, God dien je.

En dan wordt het spannend, want dan begint de nabeschouwing.

Nu blijkt hoe spannend de parabel van die onrechtvaardige rentmeester eigenlijk is geweest.

Want die rentmeester, dat zijn wij!

Ook ons wacht een toekomst waarin we ontslagen zullen worden van alle aardse goederen.

Het spreekwoord zegt terecht: een doodshemd heeft geen zakken.

Ook wij leven toe naar het moment waarop de eindafrekening plaatsvindt.
Hebben wij dan vrienden gemaakt met ons bezit?
Met dat aardse, kleine bezit dat ons is toevertrouwd, waar wij het beheer over mochten voeren?
Zijn we daar dan goed mee omgesprongen?
Dat klinkt natuurlijk best moralistisch en betuttelend, maar is in feite best een spannende vraag.
Want het stelt ons voor de vraag wat op dit moment echt leidend is in mijn leven en in het leven van ons als geloofsgemeenschap en maatschappij.
Is dat winst maken, koste wat kost?
Zoals in onze wereld telkens de kosten van iets of iemand worden berekend.
Wat kost een vluchteling, wat kost een oudere, of een zieke?

Of is dat de dienst aan medemensen?
Onze Catechismus stelt terecht dat op plekken waar winst maken het doel wordt, de sociale orde verstoord wordt.
Is dat niet aan de hand in onze westerse wereld vandaag de dag?
En dat dat van alle tijden is laat de eerste lezing ons wel zien.
Met het oog op het komende ontslag is deze vraag dus uitermate spannend: hoe zit dat in mijn persoonlijke leven?

En wordt nou niet boos of raak niet geïrriteerd als deze vraag op tafel komt.
Want we hoeven ons bezit niet op te geven, zoals in sektes gebeurt.
We hoeven niet af te zien van persoonlijk bezit.
We moeten alleen goed omgaan met dit bezit.
Hoe?

Daar geeft het slot van ons Evangelie een mooi antwoord op.
In die hele nabeschouwing heeft Jezus het steeds over het beheer over geld en goed.
Wij beheren geld en goed.
Maar in de laatste zinnen van de nabeschouwing heeft Jezus het ineens over dienen.
Je kunt niet twee heren dienen.
Nee, dat gaat niet.
Dat mag niet.
Je dient één Heer: God.
En de mammon, het geld?
Dat beheer je.
Met dat onderscheid, met dit principe, kunnen we ons voorbereiden op de toekomst.
Is dat een leuke boodschap?
Nee, zeker niet.
We worden niet graag herinnerd aan ons einde, en we spreken niet graag over onze rijkdom.
Maar het is wel van belang.
Van levensbelang, zo zal blijken.
Laten we het principe dat Jezus geeft in de praktijk brengen.
God te dienen, en ons geld te beheren.
In ons persoonlijk leven en in het leven van ons als geloofsgemeenschap en parochie.
Door de hongerigen te eten te geven, de dorstigen te laven, de naakten te kleden, de zieken en gevangenen te bezoeken, vreemdelingen te verwelkomen en de doden te begraven.

C-25
Amo.8,4-7
1Tim.2,1-8
Luk.16,1-13

Dan bereiden we ons voor op de dag van ontslag, en krijgen we dan een veel groter loon in de schoot geworpen: het eeuwig leven.

Geloofd zijn Jezus Christus, in alle eeuwigheid.
Amen.